

<http://www.israelsmisjonen.no/ressurser/materiell/prekenverksted>

2. søndag i adventstiden – Søndag 8. desember 2019

Prekentekest: Salme 33,18–22

Lesetekst I: Hebrerbrevet 6,13–19a

Lesetekst II: Johannes evangaliet 14,1–4

En frelsesvei - et håp som er anker for sjelen

Tekstgjennomgåelsen fokuserer på det troens håp, som er knyttet til en fysisk virkelighet. Håpet er jødernes frelsesvei, og folkeslagenes frelsesvei. Avslutningsvis kommer en appell om misjon, hvor vi har ett oppdrag å gjøre Guds frelsesvei kjent for alle folkeslag. I dette oppdraget mener jeg det jødiske folk har en særskilt nøkkelrolle, og at *evangeliet tilbake til jødene* derfor er et ansvar ingen troende bør distansere seg fra.

En angstfull situasjon

Det er lett å la hjertet bli grepet av angst. Det tror jeg hver og en kan kjenne seg igjen i. Både fra de ytre og mer distanserte hendelsene som kommer så nær oss gjennom sosiale medier og nyhetsbildet, men også de nære ting som skjer i våre liv. Det kan være alt fra tidsfrister, til helseproblemer eller kriger og voldshandlinger. Ja, det er lett å la hjertet bli grepet av angst.

Dagens evangalietekst befinner seg i en rekke av tekster hvor Jesus er alene med disiplene sine. Kapittel 13-17 er viet skjærtorsdag kvelden før Jesus skal dø. Disiplene og Jesus spiser det tradisjonsrike jødiske påskemåltidet sammen. Gjennom måltidet viser Jesus sine disipler hvordan han er den jødiske påskes hovedperson. Han er Israels Messias og verdens redningsmann, og det lam som ble slaktet for at de mange skulle leve.

Rett før kapittel 14 har det skjedd flere underlige ting rundt påskemåltidet. For det første har Judas forlatt dem, og Jesus, lederen deres, har sagt: *«Ennå en liten stund er jeg hos dere [...] men dit jeg går kan dere ikke komme»*. I tillegg har Peter grepet ordet og spurte rett ut hvor Jesus skal gå, og foran alle de andre gitt til kjenne at han selv er villig til å ofre livet for sin mester og venn. En heroisk Peter der altså. Men Jesu svar må ha uroet både Peter og de andre, for Jesus sier at Peter kommer ganske snart til å fornekte at han overhode kjenner Jesus.

Det er ikke vanskelig å forstå at hele situasjonen er noe angstfylt, og det er i akkurat den situasjonen at Jesus vender seg til dine disipler og sier: *La ikke hjerte bli grepet av angst*.

Et trygt og fast anker for sjelen

Jesu forslag til sine disipler er å tro. Tro er mer enn en fin frase, det er å feste sin lit til noe. I angstens øyeblikk ber Jesus disiplene å feste deres lit til Gud og han selv. De skal vende blikket, eller hjertet i denne sammenheng, til noe større enn problemene – nemlig han som er Gud. Slik det også uttrykkes i Salme 33: *Vårt hjerte gleder seg i ham, vi setter vår lit til hans hellige navn.*

En innvending som kan komme i forlengelsen av dette, er om Jesu disippelflokk ikke skal bry seg om det timelige. Skal vi «bare» tro? Her må vi ganske klart si at troens folk skal bry seg om det timelige, det som skjer her og nå. Det er mange utfordringer i verden, som troens folk absolutt skal være delaktige i. Samtidig må vi vite at dagens evangelietekst handler i første rekke om angsten knyttet til liv og død, og om Jesu egen nærliggende død. Det er dette som skaper angst denne skjærtorsdagen. Samtidig tror jeg vi kan bruke teksten i et noe videre perspektiv, hvor også andre typer angst skal få hvile i troen på Jesus.

Hvor går du Jesus? – er det første spørsmålet disiplene stiller. Jesu svarer med å fortelle om et sted, som han skal lage i stad for dine disipler. Dernest er planen å komme tilbake og ta sine disipler med deg, slik at de kan være sammen med han.

Troen kan synes abstrakt for mange. Vi tror uten å se, og har ingen gudebilder vi tilber. Vår tro er på en levende Gud som vi ikke kan se. Her knytter Jesus disiplenes tro til et ekte, reelt fysisk sted. For selv om troen kan virke abstrakt, er det likevel tro på noe fysisk og ekte. Dette perspektivet er helt vesentlig viktig.

Det går en bro mellom Edens Hage og den nye himmel og den nye jord. Begge steder er knyttet til det fysiske, hvor Gud og mennesker er sammen. Land, Gud og mennesker hører sammen. Troens håp er knyttet til et reelt og ekte sted – til samfunn og nærvær med Gud. I dette ligger oppstandelse fra de døde, rettferdighet for Gud og evig liv. Alt dette er knyttet til fysiske løfter og en fysisk virkelighet. Et sted, som Jesus har gjort i stand for oss.

Hebreerbrevets forfatter skriver om løftene Gud gav Abraham. Her kommer det fram at de løfter Gud gav knyttet til både løfter og ed, to ting som ikke kan forandres. I tillegg presiseres det at Gud ikke kan lyve. Dermed er hans løfter troverdige og sanne. Konklusjonen er at vi, og det er vi som tror, som har søkt tilflukt i det håpet som ligger framfor oss har en mektig trøst i at Gud er den som står bak håpet. Håpet er dermed troverdig, og knyttet til en helt ekte virkelighet. Det er et trygt og fast anker for sjelen, som bærer gjennom liv og død.

Dit jeg går vet dere veien

Vi skal unne oss noen flere vers enn de som er satt opp i dag. For Slik preteksten står så kommer ikke disiplenes andre hovedspørsmål fram og da kommer heller ikke Jesu svar fram. Jeg synes begge deler er vesentlig viktig i denne sammenheng.

For vi trenger fortsatt i dag å løfte høyt den sannheten som er at Jesus alene er *veien, sannheten og livet. Ingen kommer til Far uten ved meg.*

Det håpet som er lagt fram for oss, og det sted Jesus går til har kun *én* vei. Det er ikke lik at *alle veier fører til Gud*. Overfor sine disipler gjør Jesus dette klinkende klart. Tro på Gud og tro på meg, sier han innledningsvis. Så avslutter han med å si at *ingen* kommer til Gud uten ved han selv. Jesus, evangeliet, er Guds frelsesvei for disiplene – ingenting annet.

Det er evangeliet om Jesus Kristus som er den jødiske vei til frelse. Det er i Jesus det jødiske folk får oppleve alle Guds løfter fullbyrdet. Guds frelsesvei for Israel er evangeliet. Jesus er Israels Messias, og alle Guds løfter har fått sitt ja og amen i ham. Bare i Jesus kan Israel realisere sin utvelgelse og kall. Bare i Jesus er det jødiske folk frelst.

Det store mysteriet i troen er at Guds frelsesvei overfor det jødiske folk, også er Guds frelsesvei overfor alle folkeslag. Paulus skriver: «*Er vel Gud bare jødernes Gud? Er han ikke også Gud for andre folkeslag? Jo, også for dem. For Gud er én, han som rettferdiggjør omskårne ved tro og uomskårne ved samme tro*» Rom 3, 29-30.

Evangeliet fører mennesker av alle folkeslag sammen, det forener til en fullkommen enhet. I ham blir både jøder og ikke-jøder rettferdiggjort. Det finnes ikke noe annet navn, eller vei til frelse enn Jesu navn. Han er veien.

Misjonsstrategisk nøkkel

Det budskapet Jesus forteller disiplene sine denne skjærtorsdagskvelden skal lyde over hele jorden. Fortsatt i dag er det utrolig mange folkegrupper som enda ikke har hørt evangeliet. De kjenner med andre ord ikke veien. Som Jesu disipler har vi et misjonsansvar, hvor evangelisering må være helt sentralt. Her er det mange flotte organisasjoner og menigheter som gjør en viktig innsats.

Overfor hele kristennorge ønsker Den Norske Israelsmisjon å være et redskap for det engasjement og ansvar vi som tror har – å bringe budskapet om Jesus tilbake til jødene. Jeg tror ikke at de kun er ett av alle folkeslag, men de har en utvelgelse å være i front når det kommer til verdensmisjon. Hør bare hva Paulus sier om saken:

«Når deres fall har ført til rikdom for verden og deres tap til rikdom for de andre, hvor mye mer skal det ikke da bety at de kommer med i fullt tall? [...] Er det blitt til forsoning for verden at de ble forkastet, hva må det ikke da føre til at de blir godtatt? Jo, liv av døde»
Rom 11,12.15.

Israels fall er her vantroen til at Jesus virkelig var veien til Far. Kun en liten del av folket trodde det. Her sier Paulus at til tross for at mesteparten av folket ikke trodde, så går evangeliet fram hos de andre folkeslagene. Samtidig spør han oss retorisk hva det ikke da må bety når majoriteten av det jødiske folk kommer til tro på han som er veien, sannheten og livet. Jo, det kommer til å føre til liv av døde.

Det er mange misjonsstrategiske grunner for Kirken å gå med evangeliet tilbake til jødene, og særlig i det oppdraget vi har fått om å gå ut og gjøre alle folkeslag til disipler. I dette oppdraget tror jeg det jødiske folk er en nøkkel i Guds store frelsesplan. Vi har et ansvar, et ansvar som ingen kristen bør distansere seg fra – evangeliet tilbake til jødene.

Vegard F. Soltveit

assisterende generalsekretær, Den Norske Israelsmisjon

vegard@israelsmisjonen.no